

Дебелата рътлина – Коз., СЗ 10, равно, разлато планинско било.
Дебели рът – 1. Коз., СЗ 9, *широк* планински рид, противопоставен на съседен *тънък* рид.

Дебелите дървета – Ск., СИ 2,5, част от местността *Дръвите*.

Дебелия връх – Зап., ЮИ 1,5, широк горист връх.

Дебраджийска могила – Ж.в., от нот. акт 1922 г. и съд. док. 1943 г.

Дебрийково кладенче – Сб., С 5, кладенец в планинска гора.

Деве бурѹн – Ж.бр., ЮИ 2.

Деве гечит – 1. Ж.в., ЮЗ 5; 2. Кер., ЮИ, стар брод на р. Тунджа по важен за времето път (вж. статията на В. Дечев тук). По него са минавали кервани от камили, откъдето идва и името.

Девеците – Ич., 35. ДИ на *Дивеците* (вж.).

Девина – Тв., СИ 9,5, планински връх с останки от стара крепост. Някои изследователи свързват името със средновековната крепост *Диавена* (Йонов 1999: 73–88).

Девинджийски кауклѹк – Шив., С 7, стръмнини между върхове. Първата част на наименованието вероятно е свързана с м. *Девина*, а втората вероятно от тур. *kavuk* ‘вид висок калпак’, в случая употребено метафорично, или *kavukluk* ‘подложка за поставяне на калпаци’.

Девичково – Сл., З 5,5, дол в лозарска местност. ДИ: *Дивичково* (вж.).

Дедѐ, деди – в местното тълкуване: дядо, старейшина в селото. От тур *dede* ‘дядо, дервиш’. Статутът дедѐ е разпространен при алианите (казълбаши-те) (Ников 2010: 133–134). В миналото вероятно е имало повече поселения на казълбаши в района, за което говорят някои от топонимите (вж. статията на В. Дечев тук); първи компонент на топонимна конструкция.

Дедѐ алан – Ж.в., ЮЗ 4.

Дедѐ корѹ – Бож., ЮЗ 3.

Дедѐ мешѐ – Стр.

Дедѐм армѹт – Гр., З 0,5, вер. от тур. *армут* ‘круша’, крушата на местния дедѐ.

Дѐйков лом – Ич., СЗ 4. От ЛИ.

Делѐна драка – Гер., С 1, преди – нискоствъблена гора с храсти, след изкореняването е раздадена (делена) на дялове за ниви.

Дели – в местното тълкуване се отнася най-често към буйната растителност или към лица с буен, непокорен нрав, от тур. *deli* ‘луд, безразсъден’; първи компонент на топонимни конструкции.

Делиахмѐдови драки – Топ., Ю 2, пасище с храсти.

Делиахмѐдовия азмѹк – Глф., от съд. док., от ЛИ и *азмак* ‘мочур’ (вж.).

Делиахмѐдов чайр – Зап., от емл. рег.

Делибалта – Сл., С., стара българска махала в Сливен. По предание там някога е имало гора, изсечена с брадви, от тур. *дели балта* ‘луда брадва’ (Табakov 1984: 262–263).